Но това исповѣданіе не бѣше скрышно прѣдъ Іоанна, но общо прѣдъ народъ-тъ. Іоаннъ проповѣдуваше *покаяніе* и *спасеніе чрѣзъ* вѣрѫ въ идущій-тъ Спаситель (Дѣян. 19 ; 4); и тія человѣци като слушахѫ проповѣданіе-то му, покаяхѫ ся и исповѣдахѫ грѣхове-тѣ си, сѫщо както сега всичкы-тѣ человѣци, които сѫ истинно обличаемы за грѣхове-тѣ си, сѫ готови не само да исповѣдатъ злодѣянія-та си прѣдъ Бога, но и прѣдъ человѣцы-тѣ. Сѫщото е и тълкуваніе-то на Дѣян. 19; 18. "Мнозина отъ оныя, които бѣхѫ повѣрували дохождахѫ та ся исповѣдувахѫ и исказувахѫ дѣла-та си." Явно е че тѣ не исповѣдахѫ грѣхове-тѣ си на единъ духовникъ, но само прочути-тѣ грѣшници, като магесници, не казуваxѫ всенародно извѣстны-тѣ грѣхове на всичкы-тѣ си злодѣянія. Ако това исповѣданіе бѣше таинство безъ което не бываше прощеніе, както сега вѣруватъ, то бѣше потрѣбно за всичкы-тѣ "които бѣхѫ повѣрували" да ся исповѣдатъ.

Вторый видъ исповѣданіе е когато смы сторили обидѫ на нѣкого, длъжни смы да му исповѣдамы прѣгрѣшеніе-то си, и да просимъ отъ него прошкѫ. "Исповѣдайте единъ другыму съгрѣшенія-та си," казува Св. Іаковъ (Іак. 5; 16). Това не е исповѣданіе на грѣхове-тѣ си противъ Бога, но на "съгрѣшенія" (παραπτώματα, πταίσματα, — по турскы сучларъ, кабахатларъ) противъ человѣцы. Пакъ това не е исповѣданіе прѣдъ духовникъ, но *взаимно* исповѣданіе,— "единъ другыму." Павелъ казува: